

гий друмъ, осъмваше, за да замръкне и осъмне пакъ . . . А Вълкашинъ, страши-
якъ езданъ все го догонваше безспирно,
летѣше следъ него, за да го повали и
погуби. . .

На третата вечеръ предъ очитѣ на
Момчила се мърнаха кулитѣ му, видѣ кре-
постѣта си и сърдцето му затупка отъ ра-
достъ. Сѣнка отъ надежда озари измъче-
ното му лице, гърдитѣ му се задъхаха.
Той зърна сестра си на високата кула,
подвикна ѝ:

— Отвори ми портитѣ, сестро!

Сестра му Ефросина трепна:

— Не мога, братко! Не виждашъ ли?—
и тя му посочи съ очи. Момчилъ се спрѣ
и я загледа тревожно.

— Какво има?!

— Вратитѣ сж заключени! Момчилица
ги заключи. . .

Момчилъ се отчая. Обърна очи на-
задъ. Далече по пѣтя препускаше Въл-
кашинъ къмъ него.

— Иди, разбий ги, отвори ги!

— Не мога, братко! Измѣна! Твоята
невѣрна невѣста коситѣ ми поиска да

оправи, а оплете ги, гърза ме на тоя
стѣлбѣ! Ржцетѣ ми сж заключени въ вж-
жета, коситѣ ми — сплѣтени о стѣлба!

Момчилъ простена:

— Дръпни ги, сестро, изскуби коситѣ
си! Коситѣ пакъ ще ти порастнатъ, ала
брата си нѣма да намѣришъ . . . Вълка-
шинъ ще ме убие.

Бурята бѣше страшна. Съ нечовѣшка
сила Момчиловата сестра се задърпа и
коситѣ ѝ се разкъсаха. Тя изтича надолу
по каменнитѣ стѣлби на крепостѣта, успѣ
да развърже ржцетѣ си и страшно за-
блѣска крепостнитѣ врати. Тѣ обаче бѣха
здраво залостени и заключени. Потрепе-
ра. До ушитѣ ѝ долиташе гласътъ на бра-
та ѝ:

— Вълкашинъ ще ме убие. . .

Тогавъ Ефросина се понесе нагоре
къмъ крепостнитѣ кули, втурна се въ ста-
ята си, разтвори писанитѣ ракли, извади
цѣлъ топъ бѣло платно и пакъ затича на-
вънъ. Върза края му въ желѣзната ре-
шетка на прозореца и го пусна надолу
къмъ брата си Момчила. Искаше да го
спаси, да го избави отъ смъртната опас-
ностъ. Очитѣ ѝ широко се разтвориха отъ
уплахата:

— Бързай, братко, спаси се!

— Вълкашинъ летѣше съ вихрения си
конь.

Момчилъ скочи отъ коня си, хвърли се
къмъ спуснатото платно, улови го съ две-
тѣ си ржце и се заизкачва по него на-
горе.

Ала въ това време стана нѣщо страш-
но. Момчилица зърна спуснатото платно
по крепостнитѣ стени, съзре изкачващиятъ
се Момчилъ къмъ кулата, изтича вънъ,
грабна остъръ ножъ и прерѣза платното.
Момчилъ падна на земята. Лицето му се
изкриви отъ болка. Чу се остъръ прони-
зителенъ вѣкъ:

— Проклета бжди, измѣннице!

Следъ малко задъханиятъ конь на Въл-
кашинъ спре предъ Момчила. Ездачѣтъ
скочи, доближи до падналия, замѣхна съ
сабята, ала не удари. Той се наведе надъ
него и сълзи се протърколиха отъ очи-
тѣ му:

— Прости ми, братко! Твоята усойни-

